T.C.
UYUŞMAZLIK MAHKEMESİ
HUKUK BÖLÜMÜ
ESAS NO : 2016 / 26
KARAR NO : 2016 / 62
KARAR TR : 15.02.2016

ÖZET: Davalı Belediye Başkanlığında 4857 sayılıKanun gereğince görev yapmakta iken, 5620 sayılı "Kamuda Geçici İş PozisyonlarındaÇalışanların Sürekli İş Kadrolarına veya Sözleşmeli Personel Statüsüne Geçirilmeleri, Geçici İşçi Çalıştırılmasıile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkındaki Kanun" gereği 5393 sayılı Belediyeler Kanunu'nun 49. maddesi kapsamında tam zamanlı sözleşmeli personel olarak çalışmaya devam etmesinin ardından emekliye ayrılan davacının, hizmet akdine dayalı işçi statüsünde çalıştığı döneme ilişkin hak ve alacakları dikkate alınmadan eksik ödenen kıdem tazminatının faizi ile birlikte ödenmesi istemiyle açtığı davanın, davacının 657 sayılı Kanun gereğince sözleşmeli personel statüsünde yer alması ve işçi statüsünde çalıştığı sürenin kendisine ödenen iş sonu tazminatı hesabında dikkate alınması nedenleri ile; 5434 sayılı Kanun uyarınca İDARİYARGI YERİNDE çözümlenmesi gerekti hk.

K A R A R

Davacı : İ.İ.
Vekili :Av M.G.E.
Davalı : Bursa Büyükşehir Belediyesi Başkanlığı
Vekili : Av.R.B. (Adli Yargıda)
Av. S.D. Güler (İdari Yargıda)

O L A Y : Davacı vekili, dava dilekçesinde özetle; davacının davalı kurumda 01.11.1993 tarihinde avukat sıfatı ile İş Yasasına tabi (Sosyal Sigortalar Kurumu) SSK olarak geçici işçi statüsü île işebaşladığını, 2007 tarihinde yürürlüğe giren 5620 sayılı yasa ile sözleşmeli personel olarak adlandırıldığını ve Emekliye ayrıldığı 13.07.2011 tarihine kadarda bu sıfatla fiilen avukatlık yaptığını, davalı idarenin davacının 657 sayılı yasaya tabii olduğunu ileri sürerek emekliye ayrıldığı tarihte 17 yıl 8 ay 13 günlük hizmeti mukabilinde 19.936,00 TL. kıdem tazminatıödediğini, ayrıca, davacıya ödenen kıdem tazminatından vergi kesintisi yapıldığını, bu durumun da hukuka aykırı olduğunu, nitekim davacının yevmiye karşılısında çalışmakta olduğunu ve 2007 tarihinde yürürlüğe giren "5620 sayılı Kamuda Geçici İş Pozisyonlarında Çalışanların Sürekli işçi Kadrolarına veya Sözleşmeli Personel Statüsüne Geçirilmeleri, Geçici işçi Çalıştırılması ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun' ile davacının " sözleşmeli personel " olarak adlandırıldığını (işe başladığı 01.11.1993 tarihinden itibaren olduğu gibi) sosyal güvenlik primlerinin Sosyal Sigortalar Kurumu'na yatırıldığını; davalı idarenin davacıya 657 sayılı Kanuna tabi sözleşmeli memur gibi değerlendirmesinin hukuka aykırı olduğunu, 04.06.2011 tarihli resmi gazetede yayınlanan 632 sayılı KHK'de kimlerin sözleşmeli memur sayılacağının açıkça belirtildiğini, bu kanun hükmünde kararnamede 5393 sayılı Kanun'un 49. Maddesi kapsamında çalışan sözleşmeli personelin dahil edilmediğini, bu nedenle kendisine eksik kıdem tazminatı ödenmesinin hukuka aykırı olduğunu,

Ayrıca davacının sözleşmeli memur olarak kabul edilmesi halinde dahi, davacıya 20.06.2007 tarih ve 26558 sayılı Resmi Gazete de yayınlanan " 5620 sayılı Kanunun 1. Maddesinin 1. Fıkrasının c bendi kapsamına giren kamu idarelerine ilişkin işlemler hakkında tebliğ" (Tebliğ Vo: 2007/1) in " Diğer Hususlar" başlıklı 12 nci maddesinin 3 ncü paragrafına göre en azından son yevmiyesi üzerinden ödenmesi gereken 14 yıllık (işçi statüsünde olduğu dönem) kıdem tazminatı ödenmesi gerekirken bunun da eksik ödendiğini, yine davacıya 6772 sayılı " Devlet ve ona bağlı müesseselerde çalışan işçilere ilave tediye yapılması ve 6452 sayılı kanunla 6212 sayılı kanunun 2. maddesinin kaldırılması hakkında kanun" ile kamuda çalışan işçilere yılda 52 günlük yevmiyeleri karşılığında kamu ikramiyesi adı altında yapılması öngörülen ödemelerin davacıya verilmediği gibi emeklilik öncesi son iki yıl kullandırılmayan yıllık izin ücretlerinin de ödenmediğini belirterek; fazlaya ilişkin hakları saklı kalmak kaydı ile 1.000,00 TL. Kıdem tazminatı farkı, 50,00 TL yıllık izin ücreti ve 50,00 TL, kamu ikramiyesi bedelinin davalıdan tazmini istemi ile 30.09.2011 tarihinde adli yargı yerinde dava açmıştır.

Bursa 5. İş Mahkemesi: 29.08.2012 gün ve 2011/711 Esas, 2012/587 Karar sayılı kararında aynen: "…. Tüm

dosya kapsamı, dosya içerisinde toplanan belgeler, tarafların yazılı ve sözlü anlatımları ve 16/05/2012 havale tarihli bilirkişi raporu bir bütün halinde değerlendirildiğinde; davacının 01/11/1993 tarihinden itibaren Avukat olarak çalışmaya başladığı, çalıştığı kuruma vermiş olduğu dilekçe ile " seçim hakkını tüm zamanla sözleşmeli personel olarak düzenlenmesini saygılarımla arz ederim" şeklinde dilekçe verdiği, bunun üzerine kurum tarafından 29.06.2007 tarihli yazı ile sözleşmeli personel statüsüne geçirildiği, sözleşmeli olarak çalışan davacının 13.07.2011 tarihinde emekli olmak suretiyle ayrıldığı anlaşılmıştır. Davacı taraf sigorta primlerinin ilk işe girdiği tarihten itibaren sözleşmeli memur olarak da çalıştığı dönem dahil olmak üzere hep sosyal sigortalar kurumuna kesildiğini, memur olmadığını, bu nedenle kendisine kıdem tazminatı ödenmesi gerektiğini iddia etmektedir. Davacının primlerinin sözleşmeli personel olduktan sonra da SGK'ya ödemesi sebebi ile 4857 Sayılı Yasa gereği işçi konumuna getirmemektedir. Davacı davalı işyerinde 657 Sayılı Yasanın 4/B maddesi kapsamında sözleşmeli personel olarak çalışmış olup hakkında İş Yasasının uygulanması mümkün olmadığı açılan davada idari yargı görevli bulunduğundan davanın görev nedeniyle reddine karar verilmiş aşağıdaki gibi hüküm kurulmuştur." şeklindeki gerekçe ile davanın yargı yolunun caiz olmaması nedeniyle 6100 sayılı HMK'nun 114-b ve 115.maddeleri uyarınca dava şartı yokluğu nedeniyle reddine karar verilmiş ve karar, davacı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

Yargıtay 22 Hukuk Dairesi; 26.11.2012 gün ve 2012/27394 Esas, 2012/26403 Karar sayılı kararında aynen; "Toplanan delillere, kararın dayandığı gerektirici sebeplere göre mahkemece görevsizlik kararı verilmesi yerindedir.

6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun geçici 1. maddesinin 1. bendine göre bu kanunun yargı yolu ve göreve ilişkin hükümleri kanunun yürürlüğe girmesinden önceki tarihte açılmış davalara uygulanmaz hükmü bulunmaktadır. Davacı vekilinin göreve ilişkin sair temyiz itirazları bu sebeplerle yerinde görülmemiştir.

Ancak, anılan kanunun "Esastan Sonuçlanmayan Davada Yargılama Gideri" başlığı altındaki 331. maddesinin 2. fıkrasında düzenlenen "görevsizlik, yetkisizlik veya gönderme kararlarından sonra davaya bir başka mahkemede devam edilmesi halinde, yargılama giderlerine o mahkeme hükmeder. Görevsizlik, yetkisizlik veya gönderme kararından sonra davaya bir başka mahkemede devam edilmemiş ise talep üzerine davanın açıldığı mahkeme dosya üzerinden bu durumu tespit ile davacıyı yargılama giderlerini ödemeye mahkûm eder" hükmü uyarınca, yargı yolu ile görevsizlik kararı sonucu verilen red kararlan, henüz davayı esastan sonuçlandırmadığından davaya bir başka mahkemede devam edilmesi halinde yargılama giderine de o mahkemece hükmolunmalıdır.

"Yukarıda açıklanan sebeplerle, Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 323/1-ğ. maddesi gereğince yargılama giderlerinden sayılan vekâlet ücretine de görevsizlik veya yargı yolu nedeni ile verilen red kararında ayrıca hükmolunamaz.

Mahkemece bu husus gözardı edilerek yargılama giderlerine bu bağlamda davacı aleyhine yargılama gideri yükletilmesi ve davalı yararına da vekalet ücretine takdir edilmesi hatalı olup bozmayı gerektirmiştir.

Sonuç: Temyiz olunan kararın yukarıda yazılı sebepten bozulmasına, peşin alınan temyiz harcının istek halinde ilgiliye iadesine, 26.11.2012 gününde oybirliğiyle karar verildi." şeklindeki gerekçesi ile verilen görevsizlik kararını yerinde görerek, sadece yargılama giderlerine ve vekalet ücretine hükmedilmesinin hukuka aykırı olması yönünden verilen kararın bozulmasına hükmetmiştir.

Bursa 5. İş Mahkemesi; 14.03.2013 gün ve 2013/96 Esas, 2013/137 Karar sayılı kararında aynen; "…Tüm dosya kapsamı, yargıtay bozma ilamı bir bütün halinde değerlendirildiğinde; 4lavacıiin 01/11/1993 tarihinden itibaren Avukat olarak çalışmaya başladığı, çalıştığı kuruma 'vermiş olduğu dilekçe ile "seçim hakkını tüm zamanla sözleşmeli personel olarak düzenlenmesini saygılarımla arz ederim" şeklinde dilekçe verdiği, bunun üzerine kurum tarafinian 29/06/2007 tarihli yazı ile sözleşmeli personel statüsüne geçirildiği, sözleşmeli olarak çalışan davacının 13/07/2011 tarihinde emekli olmak suretiyle ayrıldığı anlaşılmıştır. Davacı sigorta primlerinin ilk işe girdiği tarihten itibaren sözleşmeli memur olarak da çalıştığı dönem dahil olmak üzere hep sosyal sigortalar kurumuna kesildiğini, memur olmadığını, bu nedenle kendisine kıdem tazminatı ödenmesi gerektiğini iddia etmektedir. Davacının primlerinin sözleşmeli personel olduktan sonra da SGK'ya ödemesi sebebi ile 4857 Sayılı Yasa gereği işçi konumuna getirmemektedir. Davacı davalı işyerinde 657 Sayılı Yasanın 4/B maddesi kapsamında sözleşmeli personel olarak çalışmış olup hakkında Iş Yasasının uygulanması mümkün olmadığı açılan davada idari yargı görevli bulunduğundan davanın görev nedeniyle reddine karar vermek gerekmiş, harç ve yargılama giderlerinin yetkili mahkemece nazara alınmasına dair aşağıdaki gibi hüküm kurulmuştur." şeklindeki gerekçesi ile davanın yargı yolu nedeni ile reddine karar verilmiş, verilen karar, karara da şerh edildiği üzere taraflarca temyiz edilmeksizin 25.03.2013 tarihinde kesinleşmiştir.

Davacı vekili bu kez, aynı istemle idari yargı yerinde dava açmıştır.

Bursa 1. İdare Mahkemesi; 27.02.2014 gün ve 2013/530 Esas 2014/253 Karar sayılı kararında aynen; "Dava dosyasının incelenmesinden; 1.11.1993 tarihinde davalı idarede işe başlayan ve 13.7.2011 tarihinde emekli olan davacı tarafından, eksik ödendiği ileri sürülen 28.000,00.-TL kıdem tazminatı, 6.000,00.-TL izin ücreti ve 4.000,00.-TL kamu ikramiyesinin emeklilik tarihinden itibaren işletilecek yasal faiziyle birlikte ödenmesine karar verilmesi istemiyle bakılan davanın açıldığı anlaşılmaktadır.

Buna göre; uyuşmazlık konusu istemler arasında 2577 sayılı Kanunun 5. maddesinin 1. fıkrasında belirtilen "maddi veya hukuki yönden bağlılık" ya da "sebep-sonuç ilişkisi"nin bulunmadığı, dolayısıyla, her bir istem ile ilgili olarak ayrı ayrı dava açılması gerekirken, tek dilekçe ile dava açılmasında usule uyarlık bulunmamıştır.

Bununla birlikte; davacı tarafından ileri sürülen eksik ödemenin nasıl oluştuğu hususunun açık ve net bir biçimde ortaya konulamadığı da görülmüştür." şeklindeki gerekçesi ile davacının her bir talebi yönünden ayrı dava açması gerektiğini belirterek dava dilekçesinin reddine karar vermiştir.

Bu karar üzerine davacı vekili tarafından, 28.000 TL kıdem tazminatı alacağının davalıdan tazmini istemi ile eldeki dava açılmıştır.

Bursa 1. İdare Mahkemesi; 29.01.2015 gün ve 2014/543 Esas, 2015/49 Karar sayılı kararında aynen; "Dava dosyasının incelenmesinden; davacının 1.11.1993 tarihinden ibaren davalı idare bünyesinde geçici işçi statüsünde

çalışmaya başladığı, 5620 sayılı Kanun kapsamında 29.6.2007 tarihinde sözleşmeli personel statüsüne geçirildiği ve 29.6.2007 tarihinden itibaren davalı idarede bu statüde görev yaptığı, akabinde 13.7.2011 tarihinde ekmeliye ayrıldığı, 17 yıl 8 ay 13 gün olan kıdemi karşılığında davacıya 27.7.2011 tarihinde 19.936,33.-TL iş sonu tazminatı ödendiği, geçici işçi statüsünde görev yaptığı dönem için tarafına kıdem tazminatı ödenmediğinden bahisle anılan kıdem tazminatının yapılan iş sonu tazminatı ödemesinden mahsubu sonrasında arta kalan kısmının (eksik ödendiği ileri sürülen; 28.000,00.-TL.'nın) tarafına ödenmesi istemiyle 30.9.2011 tarihinde davalı idareye karşı açılan davanın Bursa 5. İş Mahkemesi'nin 14.3.2013 tarih ve E;2013/96, K:2013/137 sayılı kararıyla görev yönünden reddedildiği, anılan kararın 22.3.2013 tarihinde kesinleşmesi üzerine davacı tarafından 19.4.2013 tarihinde kayda giren dilekçe ile bakılmakta olan davanın açıldığı anlaşılmaktadır.

Bu durumda, geçici işçi statüsünde görev yapmakta iken sözleşmeli personel statüsüne geçen davacıya, 5620 sayılı Kanun uyarınca bu statüye geçmesinden ötürü iş mevzuatına göre herhangi bir tazminatın ödenmesinin mümkün olmadığı, işçi olarak çalıştığı hizmet süresinin. Sözleşmeli Personel Çalıştırılmasına ilişkin Esasların 7. maddesi kapsamında iş sonu tazminatı ödenirken dikkate alındığı ve 17 yıl 8 ay 13 gün olan kıdemi karşılığında davacıya 27.7.2011 tarihinde 19.936,33.-TL iş sonu tazminatı ödendiği görüldüğünden, davacının, işçi statüsünde görev yaptığı dönem için tarafına kıdem tazminatı ödenmediğinden bahisle anılan kıdem tazminatının yapılan iş sonu tazminatı ödemesinden mahsubu sonrasında arta kalan kısmının tarafına ödenmesini istemesinde hukuka uyarlık bulunmadığı sonucuna ulaşılmıştır." denilmek sureti ile davanın esas yönünden reddine karar verilmiş, verilen karara davacı vekili tarafından itiraz edilmiş, Bursa Bölge İdare Mahkemesi 1. Kurulu 07.07.2015 gün ve 2015/2012 Esas, 2015/2291 Karar sayılı ilk kararında Bursa 1. İdare Mahkemesi kararının onanmasına hükmetmiş, davacı vekili tarafından bu karara karşı da karar düzeltme yoluna müracaat edilmiştir.

Bursa Bölge İdare Mahkemesi 1. Kurulu; karar düzeltme başvurusu üzerine verdiği 27.10.2015 gün ve 2015/2501 Esas, 2015/2752 Karar sayılı kararında aynen; "Uyuşmazlık Mahkemesi'nin emsal nitelikteki kararlarına göre; 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 4/B maddesi kapsamında istihdam edilen sözleşmeli personel ile 5393 sayılı Belediye Kanunu'nun 49.maddesinin üçüncü fıkrası kapsamında istihdam edilen sözleşmeli personele ilişkin uyuşmazlıkların çözümünde idari yargı yerlerinin görevli olduğu kuşkusuzdur.

Olayda, her ne kadar, iş mahkemesince; davacının emekli olduğu tarihte sahip olduğu sözleşmeli personel statüsü esas alınmak suretiyle "uyuşmazlığın çözümünün idari yargı yerine ait olduğu" gerekçesiyle görev ret kararı verilmiş ise de, davacı tarafından; gerek iş mahkemesine verilen ilk dava dilekçesinde, gerekse mevcut dosyadaki dilekçelerinde, "2007 yılında sözleşmeli personel statüsüne geçtikten sonra da işçi olarak kabul edilmesi gerektiğine" ilişkin olarak iddialarda bulunulmasına karşın, davacının, "davalı idarede SSK'lı geçici işçi olarak çalıştığı 1993-2007 yılları arasındaki 14 yıllık süre için kendisine İş Kanunu uyarınca kıdem tazminatı ödenmesine" yönelik asıl iddiasının bu davayı açmasına sebep olduğu ve uyuşmazlığın esas konusunu bu talebin oluşturduğu anlaşılmakta olup, görevli yargı yerinin belirlenmesi bakımından esas uyuşmazlığın ait olduğu söz konusu yıllarda (1993-2007) davacının sahip olduğu geçici işçi pozisyonunun dikkate alınması gerekir.

Aksi halde, davacının emekli olduğu dönemdeki kamu hukuku statüsü dikkate alındığında, kamu hukuku kurallarına göre uyuşmazlıkları çözümlemek durumunda kalan idari yargı yerinin, davacının İş Kanununa tabi olan hizmetleri için özel hukuk hükümlerini dikkate alarak karar vermesi mümkün olamayacağından, esaslı hak kayıpları oluşabilecektir.

Nitekim, davacının; 657 sayılı Yasanın 4/B maddesi kapsamında aldığı iş sonu tazminatını dava konusu yapmadığı, ısrarla İş Kanunu kapsamında kıdem tazminatı ödenmesi talebinde bulunduğu görülmektedir.

Buna göre, davacının talep ettiği kıdem tazminatının, 4857 sayılı İş Kanunu kapsamındaki bir hak olması ve talep edilen uyuşmazlık konusu kıdem tazminatının davacının geçici işçi olduğu 1993-2007 yılları arasındaki 14 yıllık süreye ilişkin bulunması nedeniyle, mevcut kıdem tazminatı uyuşmazlığı "hakkında iş mahkemesince karar verilmesi gerektiğinden, bu husus dikkate alınmak suretiyle olumsuz görev uyuşmazlığı yaratılması ve konunun uyuşmazlık mahkemesine taşınması amacıyla idare mahkemesince; görev yönünden davanın reddine karar verilmesi gerekirken, görevsiz olduğu konuda işin esasına girmek suretiyle karar verilmesinde isabet görülmemiştir.

Diğer yandan, gerek iş mahkemesine verilen dava dilekçesinde, gerekse mevcut davada, reddedilen 19/04/2013 tarihli ilk dilekçede yer almadığı halde, dilekçe ret kararı üzerine 21/04/2014 tarihinde verilen yenileme dilekçesinde, "idarece ödenen iş sonu tazminatında vergi kesintisi yapılamasının yasaya aykırı olduğu" yolunda bir iddiada bulunulmuş ise de, vergi uyuşmazlıklarına bakmakla görevli bulunan vergi mahkemesine ayrı bir dava olarak ikame edilmesi gereken ve davanın genişletilmesi mahiyetinde bir talep olan bu hususun, iş mahkemesi ile idare mahkemesi arasında görevli yargı yerinin belirlenmesinde dikkate alınması mümkün değildir." şeklindeki gerekçesi ile kararın Uyuşmazlık Mahkemesi'ne müracaat edilmesi gerektiği belirtilerek bozulmasına hükmetmiştir.

Bursa 1. İdare Mahkemesi;31.12.2015 gün ve 2015/1394 Esas sayılı kararında; "Olayda, her ne kadar, iş mahkemesince; davacının emekli olduğu tarihte sahip olduğu sözleşmeli personel statüsü esas alınmak suretiyle "uyuşmazlığın çözümünün idari yargı yerine ait olduğu" gerekçesiyle görev ret kararı verilmiş ise de, davacı tarafından; gerek iş mahkemesine verilen ilk dava dilekçesinde, gerekse mevcut dosyadaki dilekçelerinde, "2007 yılında sözleşmeli personel statüsüne geçtikten sonra da işçi olarak kabul edilmesi gerektiğine" ilişkin olarak iddialarda bulunulmasına karşın, davacının, "davalı idarede SSK'lı geçici işçi olarak çalıştığı 1993-2007 yılları arasındaki 14 yıllık süre için kendisine İş Kanunu uyarınca kıdem tazminatı ödenmesine" yönelik asıl iddiasının bu davayı açmasına sebep olduğu ve uyuşmazlığın esas konusunu bu talebin oluşturduğu anlaşılmakta olup, görevli yargı yerinin belirlenmesi bakımından esas uyuşmazlığın ait olduğu söz konusu yıllarda (1993-2007) davacının sahip olduğu geçici işçi pozisyonunun dikkate alınması gerekir.

Aksi halde, davacının emekli olduğu dönemdeki kamu hukuku statüsü dikkate alındığında, kamu hukuku kurallarına göre uyuşmazlıkları çözümlemek durumunda kalan idari yargı yerinin, davacının İş Kanununa tabi olan

hizmetleri için özel hukuk hükümlerini dikkate alarak karar vermesi mümkün olamayacağından, esaslı hak kayıpları oluşabilecektir.

Nitekim, davacının; 657 sayılı Yasanın 4/B maddesi kapsamında aldığı iş sonu tazminatını dava konusu yapmadığı, ısrarla İş Kanunu kapsamında kıdem tazminatı ödenmesi talebinde bulunduğu görülmektedir.

Buna göre, davacının talep ettiği kıdem tazminatının, 4857 sayılı İş Kanunu kapsamındaki bir hak olması ve talep edilen uyuşmazlık konusu kıdem tazminatının davacının geçici işçi olduğu 1993-2007 yılları arasındaki 14 yıllık süreye ilişkin bulunması nedeniyle, mevcut kıdem tazminatı uyuşmazlığı hakkında iş mahkemesince karar verilmesi gerekmektedir.

Diğer yandan, gerek iş mahkemesine verilen, dava dilekçesinde, gerekse mevcut davada, reddedilen 19/04/2013 tarihli ilk dilekçede yer almadığı halde, dilekçe ret kararı üzerine 21/04/2014 tarihinde verilen yenileme dilekçesinde, "idarece ödenen iş sonu tazminatında vergi kesintisi yapılmasının yasaya aykırı olduğu" yolunda bir iddiada bulunulmuş ise de, vergi uyuşmazlıklarına bakmakla görevli bulunan vergi mahkemesine ayrı bir dava olarak ikame edilmesi gereken ve davanın genişletilmesi mahiyetinde bir talep olan bu hususun, iş mahkemesi ile idare mahkemesi arasında görevli yargı yerinin belirlenmesinde dikkate alınması mümkün değildir." şeklindeki gerekçesi ile davanın adli yargının görev alanına girdiğini belirterek, 2247 sayılı Uyuşmazlık Mahkemesinin Kuruluş ve İşleyişi Hakkında Kanun'un 19.maddesi hükümleri uyarınca görevli yargı merciinin belirlenmesi için dosyanın Uyuşmazlık Mahkemesi'ne gönderilmesine, Uyuşmazlık Mahkemesi'nce karar verilinceye kadar davanın ertelenmesine karar vererek dosya Mahkememize gönderilmiştir.

İNCELEME VE GEREKÇE :

Uyuşmazlık Mahkemesi Hukuk Bölümü'nün, Serdar ÖZGÜLDÜR'ün Başkanlığında, Üyeler: Ali ÇOLAK, Zafer TURANLI,Alaittin Ali ÖĞÜŞ, Süleyman Hilmi AYDIN, Mehmet AKBULUT ve Fikret ERES'in katılımlarıyla yapılan 15.02.2016 günlü toplantısında:

Dosya üzerinde 2247 sayılı Yasa'nın 27.maddesi uyarınca yapılan incelemeye göre; 2918 sayılı Kanun'dan kaynaklanan sorumluluk davasında adli ve idari yargı yerleri arasında 2247 sayılı Kanunun 19.maddesinde öngörülen biçimde görev uyuşmazlığı doğduğu, idari yargı dosyasının son görevsizlik kararını veren mahkemece, adli yargı dosyası da temin edilmek suretiyle Uyuşmazlık Mahkemesi'ne gönderildiği ve usule ilişkin herhangi bir noksanlık bulunmadığı anlaşıldığından görev uyuşmazlığının esasının incelenmesine oy birliği ile karar verildi.

II-ESASIN İNCELENMESİ: Raportör-Hakim Birgül YİĞİT'in, davanın çözümünde idari yargının görevli olduğu yolundaki raporu ile dosyadaki belgeler okunduktan; ilgili Başsavcılarca görevlendirilen Yargıtay Cumhuriyet Savcısı Uğurtan ALTUN ile Danıştay Savcısı Yakup BAL'ın davada idari yargının görevli olduğu yolundaki sözlü açıklamaları da dinlendikten sonra GEREĞİ GÖRÜŞÜLÜP DÜŞÜNÜLDÜ:

Dava, davalı belediyede 4857 sayılı Kanun gereğince görev yapmakta iken, 5620 sayılı "Kamuda Geçici İş Pozisyonlarında Çalışanların Sürekli İş Kadrolarına veya Sözleşmeli Personel Statüsüne Geçirilmeleri, Geçici İşçi Çalıştırılması ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkındaki Kanun" gereği 5393 sayılı Belediyeler Kanunu'nun 49. maddesi kapsamında tam zamanlı sözleşmeli personel kapsamında çalışmaya devam etmesinin ardından emekliye ayrılan davacının, hizmet akdine dayalı işçi statüsünde çalıştığı döneme ilişkin hak ve alacakları dikkate alınmadan eksik ödenen kıdem tazminatının faizi ile birlikte ödenmesi istemiyle açılmıştır.

Her ne kadar davacı vekili, adli yargı yerinde açtığı davada fazlaya ilişkin hakları saklı kalmak kaydı ile 1.000,00 TL. Kıdem tazminatı farkı, 50,00 TL yıllık izin ücreti ve 50,00 TL, kamu ikramiyesi bedelinin davalıdan tazminine karar verilmesini talep etmiş ise de; dava dilekçesinin reddine ilişkin olarak verilen Bursa 1. İdare Mahkemesi; 27.02.2014 gün ve 2013/530 Esas 2014/253 Karar sayılı kararı sonrasında verdiği ikinci dava dilekçesinde sadece kıdem tazminatı yönünden görev uyuşmazlığına konu idari yargı davasının açıldığı ve görev uyuşmazlığının da sadece kıdem tazminatı alacağı yönünden ele alınması gerektiği sonucuna varılmıştır.

4.4.2007 tarih ve 5620 sayılı "Kamuda Geçici İş Pozisyonlarında Çalışanların Sürekli İşçi Kadrolarına Veya Sözleşmeli Personel Statüsüne Geçirilmeleri, Geçici İşçi Çalıştırılması İle Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun" un (RG.21.4.2007, Sayı:26500) "Geçici işçilerin sürekli işçi kadrolarına veya sözleşmeli personel statüsüne geçirilmesi" başlıklı 2. maddesinin (1) no'lu fıkrasının (a) bendinde "Bu Kanunun 1 nci maddesinin (a) bendinde belirtilen idarelerde fabrika, şantiye, atölye, çiftlik, arazi gibi işçi istihdamının zorunlu olduğu yerlerde işçiler eliyle gördürülmesi gereken işlerde fiilen çalışanlar sürekli işçi kadrolarına, bunların dışında kalan geçici işçiler ise 14/7/1965 tarihli ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 4 üncü maddesinin (B) fıkrası hükümleri uyarınca sözleşmeli personel pozisyonlarına… geçirilir…" denilmek sureti ile davalı Belediye Başkanlığı'nda avukat statüsünde çalışan işçinin de içinde bulunduğu hizmet sınıfının 657 sayılı Kanun'un 4/B maddesi kapsamında sözleşmeli personel statüsüne geçirileceği düzenlenmiştir.

Aynı Kanun'un aynı maddesinin (10) no'lu fıkrasında "Sözleşmeli personel statüsüne geçirilenlere iş mevzuatına göre herhangi bir tazminat ödenmez. Bu personelin önceden kıdem tazminatı ödenmiş süreleri hariç, kıdem tazminatına esas olan toplam hizmet süreleri, 657 Sayılı Kanunun 4 üncü maddesinin (B) fıkrasında belirtilen iş sonu tazminatına hak kazanmada ve hesabında dikkate alınır." hükmü yer almaktadır.

Aynı Kanunun 4 üncü maddesi ile 657 sayılı Kanunun 4 üncü maddesinin (B) fıkrasına eklenen 3 üncü paragrafta ise "sözleşmeli personel seçiminde uygulanacak sınav ile istisnaları, bunlara ödenebilecek ücretlerin üst sınırları ile verilecek iş sonu tazminatı miktarı, kullandırılacak izinler, pozisyon unvan ve nitelikleri, sözleşme fesih halleri, pozisyonların iptali, istihdamına dair hususlar ile sözleşme esas ve usulleri Devlet Personel Başkanlığının teklifi üzerine Bakanlar Kurulunca belirlenir…" denilmektedir.

Bakanlar Kurulu'nun 06.06.1978 tarih ve 7/15754 sayılı Sözleşmeli Personel Çalıştırılmasına İlişkin Esaslar başlığını taşıyan Kararı'nın 7. Maddesinde; "(Değişik: 2/9/2005 tarihli R.G.) Kamu kurum ve kuruluşlarının yurt dışı teşkilatlarında sözleşmeli olarak çalıştırılan yabancı uyruklu personel ile haftalık çalışma saati süresi 40 (kırk) saatin altında bulunan personel (Ek ibare: R.G. 24.06.2006/2006/10557) (Milli Eğitim Bakanlığında norm kadro sonucu

ortaya çıkan öğretmen ihtiyacının kadrolu öğretmen istihdamıyla kapatılamaması hallerinde sözleşme ile çalıştırılacak öğretmenlerde 40 saat şartı aranmaz) hariç olmak üzere, en az 2 hizmet yılını tamamlayanlardan;

a) 506 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu gereğince malûllük veya yaşlılık aylığı bağlanması veya toptan ödeme yapılması,

b) Hizmetlerine gerek kalmadığı için sözleşmesinin feshedilmesi veya yenilenmemesi,

c) İstihdamına ilişkin mevzuatında yer alan hükümler uyarınca ilgilinin kendi isteği ile sözleşmeyi feshetmesi,

d) İlgilinin ölümü,

hallerinden birinin vuku bulmasından dolayı hizmet sözleşmesi sona erenlere, görev yapmakta olduğu pozisyon unvanı itibariyle, Devlet Memurları Kanununa göre girebilecekleri hizmet sınıfındaki aynı veya benzeri kadro unvanı esas alınarak hizmet yılı ve öğrenim durumu aynı olan emsali personele 5434 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Emekli Sandığı Kanunu hükümlerine göre bir hizmet yılı için ödenecek azami emeklilik ikramiyesi tutarını geçmemek üzere, çalışılan her tam hizmet yılı için ayrılış tarihindeki hizmet sözleşmesinde yazılı aylık brüt ücret tutarında iş sonu tazminatı ödenir. Bir yıldan artan süreler için de, tam yıl için hesaplanan miktardan o süreye isabet eden tutar kadar ödeme yapılır." Denilmek sureti ile iş sonu tazminatı düzenlenmiş ve kapsamı belirlenmiştir.

Aynı Kararın aynı maddesinin devamı fikralarında; "Bu tazminatın ödenmesinde; daha önce iş sonu tazminatı, ikramiye ve kıdem tazminatı ile benzeri ödemelerde değerlendirilmiş süreler dikkate alınmaz. İş sonu tazminatı ödemesinde dikkate alınmış süreler kıdem tazminatı ile 5434 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Emekli Sandığı Kanunu hükümleri uyarınca ödenecek ikramiye hesabında değerlendirilmez. Ölüm halinde, yukarıdaki fıkra uyarınca hesaplanacak tutar, ölenin kanuni mirasçılarına ödenir.

Kamu kurum ve kuruluşlarının yurt dışı teşkilatlarında sözleşmeli olarak çalıştırılan yabancı uyruklu personelden; hizmetlerine gerek kalmaması veya yaş haddi nedenleriyle sözleşmesi fesh edilen veya yenilenmeyenler, yerel sosyal güvenlik mevzuatına göre emeklilik, malûllük veya ölüm nedeniyle ayrılanların iş sonu tazminatı konusunda, yerel mevzuata uyulmasının zorunlu olmadığı durumlarda, Dışişleri ve Maliye Bakanlıklarının uygun görüşleri alınmak koşulu ile sözleşmelere hüküm konulabilir. Ancak bu yolla ödenecek iş sonu tazminatı tutarı aralıksız olarak çalışılan her tam yıl için son aylık sözleşme ücretinin %50'sini geçemez. Bir yıldan artan süreler için de, tam yıl için hesaplanan miktardan o süreye isabet eden tutar kadar ödeme yapılır.

Bu statüde çalışanların sözleşme koşullarına uymaması nedeniyle kurum tarafından, sözleşme esasları dışında herhangi bir nedenle çalışanlar tarafından, sözleşmesinin feshedilmesi veya yenilenmemesi hallerinde, iş sonu tazminatı ödenmez.

İş sonu tazminatı ödemelerinde emsal belirleme hususları ile uygulamada ortaya çıkabilecek tereddütleri gidermeye Maliye Bakanlığı yetkilidir." denilmek sureti ile iş sonu tazminatının hesabında dikkate alınacak hususlara yer verilmiştir. Bu fıkralarda da belirtildiği üzere, kişinin 5620 sayılı kanuna tabi olarak 4/B li sözleşmeli personel kadrosuna geçirilmeden önce çalıştığı ve iş sonu tazminatının hesaplanması sırasında dikkate alınan süreler kıdem tazminatının hesaplanmasında dikkate alınmayacaktır.

Nitekim Dosya kapsamında bulunan Bursa Büyükşehir Belediyesi Başkanlığı'nın 20.05.2014 gün ve 83808 sayılı açıklamasında da aynen; "Davacı İsmail İndir'in 5620 sayılı 'katında geçir, iş pozisyonlarında çalışanların sürekli işçi kadrolarına veya sözleşmeli personıl statüsüne geçirilmeleri geçici işçi çalıştırılması ile bazı kanunlar hakkında değişiklik yapılması hakkında kanunun" 2. maddesinin (e) bendinde "Bu kanunun 1. maddesinin (c) bendinde belirtilen kurum ve kuruluşlarda çalıştırılanlardan 3/7/2005 tarihli ve 5393 sayılı Belediye Kanunun 49. maddesinin üçüncü fıkrasında belirtilen görevlerde çalışmakta olup bu görevlere ilişkin olarak norm kadro çerçevesinde ihdas edilmiş kadro unvanlarına atanabilmek için gerekli olan şartları taşıyanlar istekleri halinde aynı fıkra hükümlerine uygun olarak sözleşmeli personel statüsüne norm kadro çerçevesinde ihdas edilmiş kadro unvanlarına atanabilmek için gerekli olan şartları taşımayanlar ile durumuna uygun boş kadro olmayanlar sürekli işçi kadrolarına geçirilir." denildiğinden yazımızın ekinde bulunan hizmet sözleşmelerinden de anlaşılacağı üzere sözleşmeli personel statüsüne geçmeyi kabul ettiğinden İç İşleri Bakanlığının 2007/1 nolu "5620 sayılı kanunun 1. maddesinin birinci fıkrasının (c) bendi kapsamına giren kamu farelerine ilişkin işlemler hakkında tebliğ" inin 12 numaralı diğer hususlar başlığının 3.fıkrasında "sözleşmeli personel statüsünde geçirilenlere iş mevzuatına göre herhangi bir tazminat ödenmeyecektir. Ancak, geçici işçi olarak geçen kıdem tazminatına esas olan toplam hizmet süreleri, sözleşmeli personel olarak hak kazanılacak iş sonu tazminatının hesabında dikkate alınacaktır" denildiğinden yapılan iş sonu tazminat hesabında geçici işçilikte geçen hizmet süreleri dikkate alınarak hizmet sözleşmesinin 8. maddesinde belirtilen 06.06.1978 tarihli 7/15754 sayılı bakanlar kurulu kararının 7. maddesinde belirtilen usul ve esaslar çerçevesinde, iş sonu tazminatının 193 sayılı gelir vergisi kanunun 25. Maddesindeki indirimler kapsamında sayılmadığından gelir vergisi kesilerek ödemesi yapılmıştır. Kişi adına herhangi bir eksik ödeme söz konusu değildir.

Ayrıca 2007 yılından sonra ödenmediği ileri sürülen 6772 sayılı kanuna göre ilave tediye ödemesinin kişiyle yapılan hizmet sözleşmesinin 5. maddesinin 3.fıkrasında "sözleşmeli personele sözleşme ücreti dışında (657 sayılı devlet Memurları Kanunun 146. maddesine göre tespit olunacak miktarı geçmemek kaydıyla 5393 sayılı belediye kanunun 82. maddesi gereğince avukatlara ödenecek vekalet ücretleri hariç) herhangi bir ad altında aynı ve nakdi ödeme yapılamaz denildiğinden ilave tediye ödemesi yapılması mümkün bulunmamaktadır." denilmek sureti ile davacıya yapılan ödemelerin 5620 sayılı Kanun ve bu kanun gereğince uygulanması gereken 06.06.1978 tarihli 7/15754 sayılı bakanlar kurulu kararı ile İç İşleri Bakanlığının 2007/1 nolu tebliği dikkate alınarak hesaplandığı, bu hesap sırasında davacının geçici işçilikte geçen sürelerinin kendisine ödenen iş sonu tazminatında dikkate alındığı açıkça belirtmiştir.

Yukarıda açıklanan mevzuat hükümleri uyarınca ve isteği üzerine, davacının 4857 sayılı Kanuna tabi "işçi" statüsünde davalı Belediyede görev yapmaktayken, 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 4 üncü maddesinin (B) fıkrasında belirtilen "sözleşmeli personel" (kamu görevlisi) statüsüne geçirildiği, 6.7.2007 tarihli dilekçesi üzerine vaki bu statü değişikliğinin 5510 sayılı Kanunun yürürlüğe girdiği 1.10.2008 tarihinden önce gerçekleştiği, 657 sayılı Kanunun

4/B maddesinde sözleşmeli personel statüsünde görev yapanlara ödenmesini öngördüğü "iş sonu tazminatı" nın ise gerçekte 5434 sayılı Kanuna tabi kamu görevlilerine ödenecek "kıdem tazminatı" nin farklı bir adlandırılması mahiyetini taşıdığı, "sözleşmeli personel" statüsüne geçirilmeyle birlikte 5434 sayılı T.C.Emekli Sandığı Genel Müdürlüğüyle (başvuru tarihi itibariyle 5510 sayılı Kanunun 4/C maddesi uyarınca sigortalı olarak Sosyal Güvenlik Kurumuyla) ilişkilendirilmesi gerektiğinden; istekle emekliye ayrıldığı 13.07.2011 tarihinde "iş sonu tazminatı" nın (kıdem tazminatının) 657 ve 5434 sayılı Kanunlar uyarınca ve 5620 sayılı Kanunun 2 nci maddesinin (10) no'lu fikrası, 06.06.1978 tarihli 7/15754 sayılı bakanlar kurulu kararı ile İç İşleri Bakanlığının 2007/1 nolu tebliğinin öngördüğü esaslar dahilinde kendisine ödendiği, 5393 sayılı Belediye Kanununun "Norm kadro ve personel istihdamı" başlıklı 49 uncu maddesinin de açıklanan bu somut durumu ortaya koyduğu, dolayısıyla kıdem tazminatının (iş sonu tazminatının) önceki işçi statüsündeki hizmeti dikkate alınmadan noksan ödendiği yolundaki davacı iddiasının, anılan mevzuat hükümleri dikkate alınarak değerlendirilmesi gerektiği anlaşılmaktadır.

31.5.2006 tarih ve 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu 506, 1479, 2925, 2926 ve 5434 sayılı Kanunlar kapsamındaki hizmet akdine göre ücretle çalışanlar (Sosyal Sigortalılar), kendi hesabına çalışanlar (Bağ-Kur'lular), tarımda kendi adına ve hesabına çalışanlar (Tarım Bağ-Kur'luları), tarım işlerinde ücretle çalışanlar, (Tarım sigortalıları), devlet memurları ve diğer kamu görevlilerini (Emekli Sandığı İştirakçileri), geçici maddelerle korunan haklar dışında, sosyal güvenlik ve sağlık hizmetleri yönünden yeni bir sisteme tabi tutmuş, beş farklı emeklilik rejimini aktüeryal olarak hak ve hükümlülükler yönünden tek bir sosyal güvenlik sistemi altında toplamıştır. 5510 sayılı Kanunun iptali amacıyla açılan davada Anayasa Mahkemesi, 15.12.2006 tarih ve E: 2006/111, K: 2006/112 sayılı kararıyla, anılan Kanunun birçok maddesi ile birlikte, bu Kanunun yürürlük tarihinden önce 5434 sayılı T.C. Emekli Sandığı Kanunu hükümlerine tabi olarak görev yapmakta olan memurlar ve diğer kamu görevlilerini diğer sigortalılarla aynı sisteme tabi kılan (başta 4/c maddesi) hükümlerin iptaline karar vermiş; bu karardan sonra kabul edilen 17.04.2008 tarih ve 5754 sayılı Kanunla 5510 sayılı Kanunda düzenlemeler yapılmış ve anılan Kanuna eklenen Geçici 1 nci ve Geçici 4 ncü maddelerle, 5754 sayılı Kanunun yürürlüğe girdiği 1 Ekim 2008 tarihinden önce 5510 sayılı Kanunun 4 ncü maddesinin birinci fikrasının (c) bendi kapsamında olanlar (memurlar ile diğer kamu görevlileri) ile bunların dul ve yetimleri hakkında, bu Kanunla yürürlükten kaldırılan hükümleri de dahil 5434 sayılı Kanun hükümlerine göre işlem yapılacağı hüküm altına alınmıştır. 5754 sayılı Kanunun kimi hükümlerinin iptali istemiyle açılan dava Anayasa Mahkemesi'nin 30.3.2011 tarih ve E: 2008/56, K:2011/58 sayılı kararı ile reddedilmiştir.

5510 sayılı Kanunun 101 nci maddesinde yer alan "…bu Kanun hükümlerinin uygulanmasıyla ilgili ortaya çıkan uyuşmazlıklar İş Mahkemelerinde görülür." bölümünün iptali istemiyle yapılan itiraz başvurusunda Anayasa Mahkemesi, 22.12.2011 tarih ve E: 2010/65, K: 2011/169 sayılı kararıyla (RG. 25.1.2012, Sayı: 28184) davayı redle sonuçlandırmakla birlikte; söz konusu kararın Mahkememiz önündeki uyuşmazlığa ışık tutacak şekilde şu gerekçeye dayandırmıştır: "…5754 sayılı Kanunun yürürlüğe girmesinden önce memur ve diğer kamu görevlisi olarak çalışmakta olanlar, evvelce olduğu gibi 5434 sayılı Kanun hükümlerine tabi olacaklar ve bunların emeklileri bakımından da aynı Kanun hükümleri uygulanmaya devam edecek; ancak 5754 sayılı Kanun'un yürürlüğe girmesinden sonra memur ve diğer kamu görevlileri olarak çalışmaya başlayanlar ise 5510 sayılı Kanunun 4/c maddesi uyarınca, bu Kanun hükümlerine tabi sigortalı sayılacak ve haklarında 5434 sayılı Kanun değil, 5510 sayılı Kanun'un öngördüğü kural ve esaslar uygulanacak; ihtilaf halinde de adli yargı görevli bulunacaktır. 5754 sayılı Kanunun yürürlüğüyle birlikte, artık Sosyal Sigortacılık esasına göre faaliyet gösteren ve yaptığı, tesis ettiği işlem ve muameleler idari işlem sayılamayacak bir sosyal güvenlik kurumunun varlığından söz etmek gerekli bulunmaktadır. 5754 sayılı Kanun'un yürürlüğe girmesinden önce iştirakçisi sıfatıyla çalışmakta olan memurlar ve diğer kamu görevlileri ile emekli sıfatıyla 5434 sayılı Kanun'a göre emekli, dul ve yetim aylığı almakta olanlar ve ayrıca memurlar ve diğer kamu görevlilerinden ileride emekliliğe hak kazanacaklar yönünden ise Sosyal Güvenlik Kurumu'nun tesis edeceği işlem ve yapacağı muameleler idari işlem niteliğini korumaya devam edecek, bunlara ilişkin ihtilaflarda da evvelce olduğu gibi idari yargı görevli olmaya devam edecektir… Bu bakımdan 5510 sayılı Kanunun yürürlüğünden sonra, prim esasına dayalı yani sistemin içeriği ve Kanun kapsamındaki iş ve işlemlerin niteliği göz önünde bulundurulduğunda, itiraz konusu kuralla, yargılamanın bütünlüğü ve uzman mahkeme olması nedeniyle Kanun hükümlerinin uygulanması ile ortaya çıkan uyuşmazlıkların çözümünde iş mahkemelerinin görevlendirilmesinde Anayasa'ya aykırılık görülmemiştir. Ancak, yukarıda açıklandığı üzere 5754 sayılı Kanun'un yürürlüğe girmesinden önce statüde bulanan memurlar ve diğer kamu görevlileri ile ilgili sosyal güvenlik mevzuatının uygulanmasından doğan idari işlem ve idari eylem niteliğindeki uyuşmazlıklarda idari yargının görevinin devam edeceği açıktır…" Yukarıda sözü edilen mevzuat hükümlerinin ve Anayasa Mahkemesi kararının birlikte değerlendirilmesinden, 5510 sayılı Kanunun yürürlüğe girmesinden önce memur ve diğer kamu görevlisi olarak çalışmakta olanlar, daha önce olduğu üzere 5434 sayılı Kanun hükümlerine tabi olacakları gibi bunların emeklilikleri bakımından da aynı Kanun hükümlerinin uygulanmaya devam edileceği; ancak, bu Kanunun yürürlüğe girmesinden sonra memur ve diğer kamu görevlisi olarak çalışmaya başlayanların ise 5510 sayılı Kanunun 4/c maddesi uyarınca, bu Kanun hükümlerine tabi sigortalı sayılacağı ve haklarında 5434 sayılı Kanunun değil 5510 sayılı Kanunun öngördüğü kural ve esasların uygulanacağı dolayısıyla ihtilafların da adli yargı yerinde çözümleneceği açıktır.

Kaldı ki; T.C. Anayasası'nın 158.maddesindeki "…diğer mahkemelerle, Anayasa Mahkemesi arasındaki görev uyuşmazlıklarında Anayasa Mahkemesi'nin kararı esas alınır " hükmü uyarınca Anayasa Mahkemesi kararının bu uyuşmazlığın çözümünde esas alınacağı tartışmasızdır.

Bu durumda, 5510 sayılı Yasanın yürürlüğe girmesinden önce iştirakçi sıfatıyla çalışmakta olan memurlar ve diğer kamu görevlileri ile emekli sıfatıyla 5434 sayılı Kanuna göre emekli, dul ve yetim aylığı almakta olanlar ve ayrıca memurlar ve diğer kamu görevlilerinden ileride emekliliğe hak kazanacaklar yönünden Sosyal Güvenlik Kurumunca tesis edilen işlem ve yapacağı muamelelerin "idari işlem" ve "idari eylem" niteliğini korumaya devam edeceği, dolayısıyla, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 2/1-a maddesinde belirtilen idari işlemler hakkında yetki, şekil, sebep, konu ve maksat yönlerinden biri ile hukuka aykırı olduklarından dolayı iptalleri için menfaatleri ihlal edilenler tarafından açılan iptal

davaları kapsamında bulunan, 5754 sayılı Yasanın yürürlüğe girdiği tarihten önce, sözleşmeli personel (kamu personeli) olan davacının, hizmet akdine dayalı işçi statüsünde çalıştığı döneme ilişkin hak ve alacaklar dikkate alınmadan eksik ödenen tazminatının ödenmesi istemiyle açtığı davanın; 5434, 5620 ve 657 sayılı Kanun hükümleri dikkate alınarak çözüme kavuşturulacağı gözetildiğinde; idari yargı yerinde görüleceği sonucuna varılmıştır.

Ayrıca her ne kadar Bursa Bölge İdare Mahkemesi 1. Kurulu'nun; karar düzeltme başvurusu üzerine verdiği 27.10.2015 gün ve 2015/2501 Esas, 2015/2752 Karar sayılı kararında aynen: "….Buna göre, davacının talep ettiği kıdem tazminatının, 4857 sayılı İş Kanunu kapsamındaki bir hak olması ve talep edilen uyuşmazlık konusu kıdem tazminatının davacının geçici işçi olduğu 1993-2007 yılları arasındaki 14 yıllık süreye ilişkin bulunması nedeniyle, mevcut kıdem tazminatı uyuşmazlığı "hakkında iş mahkemesince karar verilmesi gerektiğinden, bu husus dikkate alınmak suretiyle olumsuz görev uyuşmazlığı yaratılması ve konunun uyuşmazlık mahkemesine taşınması amacıyla idare mahkemesince; görev yönünden davanın reddine karar verilmesi gerekirken, görevsiz olduğu konuda işin esasına girmek suretiyle karar verilmesinde isabet görülmemiştir." şeklindeki gerekçesi ile davanın görev yönünden reddine karar verilmesi gerektiği belirtilmiş ise de; dava konusu edilen 1993-2007 yılları arasında geçici işçi statüsünde geçirilen geçen 14 senelik sürenin 5620 sayılı Kanun ve bu kanun gereğince uygulanması gereken 06.06.1978 tarihli 7/15754 sayılı bakanlar kurulu kararı gereğince hesaplanarak ödenen iş sonu tazminatı hesabında dikkate alınmış olması ve bu nedenle söz konusu hesabın yanlış yapıldığı iddiası ile açılan davada, konunun 657 sayılı Kanun gereğince sözleşmeli personel statüsünde olan davacıya ödenen iş sonu tazminatının hesabının yasal mevzuata uygunluğunu kapsaması nedeni ile, adı geçen mahkemenin bahsedilen gerekçesine itibar edilmesi mümkün olmamıştır.

Açıklanan nedenlerle davanın görüm ve çözümü idari yargı yerinin görevine girdiğinden, Bursa 1. İdare Mahkemesi'nin 31.12.2015 gün ve 2015/1394 Esas sayılı kararı ile 2247 sayılı Kanun'un 19. Maddesi gereğince yaptığı başvurunun reddine karar verilmesi gerekmiştir.

S O N U Ç :Davanın çözümünde İDARİ YARGININ görevli olduğuna, bu nedenle Bursa 1. İdare Mahkemesi'nin 31.12.2015 gün ve 2015/1394 Esas sayılı kararı ile 2247 sayılı Kanun'un 19. Maddesi gereğince yaptığı BAŞVURUNUN REDDİNE, 15.02.2016 gününde OY BİRLİĞİ İLE KESİN OLARAK karar verildi.

Başkan	Üye	Üye	Üye
Serdar	Ali	Zafer	Alaittin Ali
ÖZGÜLDÜR	ÇOLAK	TURANLI	ÖĞÜŞ

Üye	Üye	Üye
Süleyman Hilmi	Mehmet	Fikret
AYDIN	AKBULUT	ERES